

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 16-09-28224 גלעד ואח' נ' בן דין ואח'

לפני כבוד השופט אביים ברקאי

התובע והנתבע שכנגד: אלדד גל-עד

נגד

הנתבעת והתובעת שכנגד: אורטל בן דין

ב"כ התובע והנתבע שכנגד: עו"ד יהונתן בשארי
ב"כ הנתבעת והתובעת שכנגד: עו"ד רון לוינטל

פסק דין

חלק ראשון- על פסק הדין, מי ומי בהליך, הנושאים שיידונו (תוכן עניינים)

1. על פסק הדין

1.1. כללי

עניינו של פסק דין זה הוא תביעה ותביעה שכנגד בתחום איסור לשון הרע. כבר מיד ייאמר שהתביעה העיקרית וממילא זו שכנגד הוגשו כשנתיים לאחר ההתבטאויות שבבסיסן. לטענת הנתבעת, המניע לתביעה היה רצונו של התובע לשוב לתודעת הציבור כפי שהיה שנתיים קודם לכן. לעניין זה ייאמר שהתובע והנתבעת השתתפו יחד בעונה השישית של תכנית מציאות (ריאליטי) הידועה כ"האח הגדול". בתכנית זו שוהים בתחילה המשתתפים בבית מצולם ומתועד כל העת ומקיימים חייהם ומשימות שונות בהתאם לכללים המוכתבים על ידי הפקת התכנית. מעת לעת עוזב מי מהמשתתפים את בית האח הגדול, אך כפי שניתן לראות – גם לאחר העזיבה ממשיכה ההתנהלות בין הצדדים ומכאן התביעה שלפני.

יודגש שכל ההתבטאויות נעשו בעוד התכנית עדיין משודרת. התבטאויות התובע נאמרו כשהן מצולמות ומשודרות, בעוד הוא עדיין בבית האח הגדול ואילו התבטאויות הנתבעת נעשו ברשת חברתית באינטרנט לאחר שעזבה את בית האח הגדול, אך נראה שלא עזבה את משחק המציאות עצמו.

1.2. התביעה העיקרית – ארבע התבטאויות, תביעה על סך של 250,000 ש"ח

בתביעה העיקרית עותר התובע לחייב את הנתבעת בפיצוי בסך 250,000 ₪ בגין שורה של פרסומים שבוצעו באמצעות רשת האינטרנט והרשת החברתית "פייסבוק". התובע מתייחס לפרסומים בהם, בין יתר, נטען שלא שירת שירות קרבי, שהיה פקיד ובילה מרבית שירותו הצבאי בכלא.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 28224-09-16 גלעד ואח' נ' בן דיין ואח'

- 1.3. התביעה שכנגד – חמש התבטאויות, תביעה על סך של 140,000 ש"ח
בתביעה שכנגד עתרה הנתבעת לחייב את הנתבע (התובע בתביעה העיקרית) בפיצוי בסך 140,000 ₪ בגין שורה של ביטויים שנאמרו ע"י הנתבע כנגד התובעת בשידור חי בזמן צפיית שיא במסגרת התוכנית הטלוויזיונית "האח הגדול" בו השתתפו הצדדים.
2. מי ומי בהליך - בעלי הדין והעדים
 - 2.1. התובע הוא, אדם פרטי אשר השתתף בשנת 2004 כמתמודד בעונה השישית של התוכנית "האח הגדול". לדברי הנתבעת, התובע ייצג בתוכנית את הצד הימני של הקשת הפוליטית.
 - 2.2. הנתבעת היא בלוגרית ופעילת מרשתת ידועה. לדבריה, בעלת אג'נדה חברתית, שמאלנית בדעותיה ובעלת מודעות חברתית אותה היא נוהגת לפרסם ולטפח באמצעות הרשתות החברתיות ובמות נוספות.
 - 2.3. מטעם התובע, העידו שניים: התובע וכן מר ראד ראחל- מפקד התובע במהלך שירותו הסדיר.
 - 2.4. מטעם הנתבעת העידו שלושה: הנתבעת עצמה, והעדים מר לירון שעובי- איש צוות של תוכנית הטלוויזיה "האח הגדול" וגב' טל גלבע משתתפת אחרת בתוכנית "האח הגדול" במועדים נשוא התובענה.
3. תוכן עניינים וכן הנושאים והשאלות בהם יעסוק פסק הדין
 - 3.1. הפרסומים שבבסיס התביעה והתביעה שכנגד יובאו בחלק השני בסעיפים 4 ו-5 לפסק הדין.
 - 3.2. המסגרת הנורמטיבית להכרעה בתובענה ושלבי ההכרעה המשפטית יפורטו בחלק השלישי בסעיף 6 לפסק הדין.
 - 3.3. הפרסומים הן בתביעה והן בתביעה שכנגד עונים, בחלק מהם, להגדרת עוולה לעניין זה יורחב הדיון בחלק הרביעי לפסק הדין בסעיפים 7, 8, ו-9.
 - 3.4. האם קמה לנתבעת הגנה אל מול הפרסומים, לכך יובא הדיון בחלק החמישי בסעיף 10 לפסק הדין.
 - 3.5. האם קמה לתובע, כנתבע שכנגד הגנה אל מול הפרסומים, לכך יובא הדיון בחלק השישי בסעיף 11 לפסק הדין.
 - 3.6. התייחסות לפיצוי תובא בחלק השביעי בסעיף 12 לפסק הדין וכן בסעיף 14(ג) לפסק הדין.
 - 3.7. הערות לפני סיום וסוף דבר לפיו אין לחייב מי מהצדדים בתשלום פיצוי – יובא בחלק השמיני, בסעיפים 13 ו-14 לפסק הדין.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 28224-09-16 גלעד ואח' נ' בן דין ואח'

חלק שני – הפרסומים שבבסיס התביעה והתביעה שכנגד (ארבעה בתביעה וחמישה בתביעה שכנגד)

4. ארבעת הפרסומים שבבסיס התביעה העיקרית

כל התבטאויות הנתבעת נעשו במסגרת הרשת החברתית "פייסבוק", בדרך של פרסום בודד (פוסט) או כתגובה לפרסום (תגובות). הפרסומים נעשו בשני ימים – 24/8/14 ו-25/8/14, והם מובאים להלן:

4.1 פרסום ראשון – 24/8/2014

ביום 24.8.2014 פרסמה הנתבעת ברשת החברתית "פייסבוק" כדלקמן:

"אני רק שאלה, כל אוהדי אלדד שפשוט לי על העמוד עכשיו, באמת אכלתם את הקטע של אהבת הארץ? סיירסלי? הבנאדם נזרק מיחידה ליחידה בצבא כי סירב לשרת בקרבי עד שתקעו אותו במשרת פקידות בגדוד הבדואי"

וכן:

"כן כן, הוא העביר את הזמן כפקיד במשרד ביחידה של לוחמים בדואים"

ועוד:

"איפה נעלמה כל הפטריוטיות ואהבת המולדת שלו בזמן המלחמה? הוא חשב לרגע לצאת החוצה? ברור שלא. מוכר לכם סיסמאות ברמת גנון ואתם אוכלים בתאבון. ח'ברה תתעוררו, הבנאדם שכר משרד יח"צ לפני שנכנס לאח הגדול, החליט לשחק על הקלף הציוני וזהו".

ובנוסף:

"אז חלאס עם השטויות של אהבת הארץ, הבנאדם לא עשה עם חיו דבר וחצי למעט להתכונן היטב לבית האח הגדול".

4.2 פרסום שני- ביום 25.8.2016

ביום 25/8/16 עלתה ההתבטאות הבאה:

"...הרי זה מצחיק שהוא הציוני הדגול שונא הערבים עשה תפקיד פקידותי לצד חיילים ממוצא ערבי- בדואי שלחמו בזמן שהוא שיחק פינוקי עם המפקדים שלו. הוא הגיע ליחידה כשכבר לא ידעו מה לעשות איתו וזה ממש לא הוכחה לכך שהוא לא גזען".

4.3 פרסום שלישי- גם כן ביום 25.8.2016

עוד ביום 25/8/16 פרסמה הנתבעת את הדברים שלהלן:

"שרי, בואי נשמע מה הוא תרם למדינה הזו? אשמח לשמוע משהו שהוא מעבר לשירות פקידותי בצבא".

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 28224-09-16 גלעד ואח' נ' בן דיין ואח'

4.4. פרסום רביעי – גם כן ביום 25.8.2016

עוד ביום 25/8/16 פרסמה הנתבעת את הדברים שלהלן:

"הוא מוכר לכם קלישאות, אנשים כותבים פה תרם למדינה, את קולטת? החתול שלי תרם למדינה יותר ממנו. משלם המסים רק בזבז עליו כסף כשישב חצי שירות בכלא צבאי".

5. חמשת הפרסומים שבבסיס התביעה שכנגד

חמש ההתבטאויות שבבסיס התביעה שכנגד נאמרו אל מול כל צופי "האח הגדול" ויובאו להלן:

5.1. פרסום ראשון- ביום 29.5.2014

התובע פרסם הנתבע במסגרת התוכנית ששודרה את הדברים שלהלן:

"הדיירת השנייה אותה אני רוצה להעמיד להדחה היא ... הפתעה... אורטל: מבחינתי כל מי שתומך ומעריך אנשים שתומכים בפגיעה בחיילי צהל או במסירת סודות מדינה ופגיעה בביטחון ישראל, מבחינתי הם בוגדים והם עוכרי ישראל, וקשה לי המחשבה שאני צריך לישון עם בנאדם כזה בחדר".

5.2. פרסום שני- ביום 5.6.2014

ביום 5/6/2014 פרסם התובע את הדברים הבאים:

"הדיירת הראשונה שאני רוצה להעמיד להדחה זו אורטל. אני חושב שזה שהיא אומרת שהיא שמה... על כל הבית והיא אומרת שלא. יש לה דעות רדיקליות שאני באמת לא יודע מה היא עושה בארץ עם הדעות האלה אם היא תומכת בבוגדים. אני חושב שהיא שקרנית, היא מניפולטיבית. אני חושב שהיא עושה איפה ואיפה. אני חושב שהיא גזענית. זה מספיק לך או שאתה רוצה עוד?".

5.3. פרסום שלישי

התובע קרא לנתבעת בשמות גנאי "פוסטמה" ו"קאחבה". וזאת יש לדעת – "קאחבה", כפי שלימדה הנתבעת הוא הכינוי המרוקאי לפרוצה ומנגד טען התובע שהמדובר בכינוי לאשה טיפשה וכלשוננו: "אהבלה". לצורך העניין לא מצאתי מקום להכריע בכך בשלב זה.

5.4. פרסום רביעי

הפרסום הרביעי התייחס למעשה הרצח של משפחת פוגל. מעשה זה הוא רצח של משפחה יהודית על ידי שני מחבלים רוצחים. באותו רצח מחריד ונפשע נכנסו המחבלים הרוצחים בערב שבת לבית משפחה, רצחו בדקירות ואף בחניקה חמישה אנשים – זוג הורים ושלושה מילדיהם וברחו כשהם מותירים אחריהם שני ילדים שהתמזל מזלם והמחבלים הרוצחים לא הבחינו בקיומם.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 28224-09-16 גלעד ואח' נ' בן דין ואח'

הנתבע ניצל אירוע זה לאינטרסים שלו ופרסם כי התובעת מזלזלת בבני "משפחת פוגל" שנרצחו באופן מחריד וכך פרסם את הדברים שלהלן:
 "זה מעניין לך את התחת מה שקרה למשפחת פוגל"
 וכן:
 "לכי תבעטי לחיילי צה"ל בראש שונאת ישראל, בושה וחרפה".

5.5. פרסום חמישי

ביום 24.5.2014 פרסם הנתבע את הדברים שלהלן:

"בוגדת. בן אדם נלוז ונבזי. זה שיש לה בקשר לדברים אחרים דעות, בסדר, זה לא אומר שזה מצדיק להעריץ אנשים כמו מרדכי וענונו וחנין זועבי, בושה וחרפה... בן אדם כזה בא לפה. איכס. איזה בן אדם נלוז. מקווה שהיא תצא בחוץ ומישהו ישלח אותה לאברבנאל או גהה".

חלק שלישי – המסגרת הנורמטיבית

6. המסגרת הנורמטיבית

6.1. הגדרת ההכפשה והפגיעה הנזכרת בחוק היא רחבה ומתייחסת לארבע קטגוריות של "שם טוב וכבוד". לעניין זה קובע סעיף 1 לחוק איסור לשון הרע, תשכ"ה – 1965, כך:
 "לשון הרע היא דבר שפרסומו עלול –

- (1) להשפיל אדם בעיני הבריות או לעשותו מטרה לשנאה, לבוז או ללעג מצדם;
- (2) לבזות אדם בשל מעשים, התנהגות או תכונות המיוחסים לו;
- (3) לפגוע באדם במשרתו, אם משרה ציבורית ואם משרה אחרת, בעסקו, במשלח ידו או במקצועו;
- (4) לבזות אדם בשל גזעו, מוצאו, דתו, מקום מגוריו, גילו, מינו, נטייתו המינית או מוגבלותו;"

ניתן להגדיר אפוא את ההגנה בחלופות השונות שבחוק כהגנה על:

- (א) הכבוד הבסיסי - המכונה גם "הכבוד האנושי" או בלעז dignity;
- (ב) הכבוד הנוגע לאופיו, תכונותיו ומאפייניו של אדם - המכונה גם הכבוד המוסרי;
- (ג) הכבוד המערכתי-מקצועי - המכונה גם הכבוד החברתי;
- (ד) כבוד מולד – כבוד אינהרנטי - המתייחס למגדר, גזע, מוצא, דת ומאפיינים שונים שאדם נולד ו/או חי עימם כל חייו לרוב מבלי שתהיה לו השפעה אמיתית עליהם.

להרחבה ר' למשל חאלד גנאים, מרדכי קרמניצר, בועז שנור, לשון הרע הדין המצוי והרצוי, פרק י' – ע"מ 79 ואילך.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 28224-09-16 גלעד ואח' נ' בן דין ואח'

6.2. על מנת שתקום עוולת לשון יש צורך בשניים – ראשית ברכיב עובדת, שהוא אמירה או אמירות, בכל דרך שהיא שמהותן היא פגיעה, השפלה, ביזוי והוצאת לשון הרע; שנית ברכיב הפרסום - בפרסום אותן אמירות באופן שנקבע בחוק ובפסיקה כפרסום המביא לקיומה של העוולה. ההכרעה בשאלות איסור לשון הרע מתחלקת לארבעה שלבים עוקבים זה את זה:

- **בשלב הראשון** יש לבחון האם האמירה אכן מהווה הכפשה ו"לשון הרע" כמשמעה בסעיף 1 לחוק איסור לשון הרע;
 - **בשלב השני** – יש לבחון האם התקיים רכיב ה"פרסום", קרי האם האמירה העומדת בבסיס התביעה אכן פורסמה כמשמעות המונח בחוק;
 - **בשלב השלישי** – יש לבחון האם קיימות הגנות כלשהן לצד המעוול;
 - **בשלב הרביעי** – ייקבע הסעד המתאים בנסיבות.
- לעניין זה ר' ע"א 6903/12 Canwest Global Communications Corp נ' אלי עזור (מיום 22/7/15) וכמובן ע"א 89/04, ד"ר יולי נודלמן נ' נתן שרנסקי (מיום 4/8/08).

6.3. בהתאם לאמור יש לבחון את הפרסומים המיוחסים ולקבוע האם הם מהווים "פרסום לשון הרע" המזכה פיצוי בגינם.

חלק רביעי – האם האמירות בתביעה ובתביעה שכנגד מהוות לשון הרע?

7. האמירות בתביעה העיקרית מהוות, בחלקן, לשון הרע

7.1. בשלב הראשון תיבחן המשמעות העולה מן הביטויים ובתוך כך נדרש לבחון האם הביטויים משפילים, פוגעים או מבזים וזאת בהתאם לסטנדרט אובייקטיבי של האדם הסביר.

7.2. מכלול האמירות כנגד התובע הציגו אותו כמי שלא שירת בשירות קרבי ואף סירב שרת בשירות קרבי; עוד הציגו אותו כפקיד בגדוד לוחמים בדואים וכן הציגו אותו כמי שישב מחצית מהשירות הצבאי בכלא צבאי.

7.3. בכל הקשור לאמירה המייחסת ישיבה בכלא הצבאי 'מחצית מהשירות'

(א) הנתבעת פרסמה, במסגרת שיחה בפייסבוק שהתובע "ישב חצי שירות בכלא צבאי". יש בכך הכפשה. יאמר מיד אין כל ספק שבעיני האדם הסביר הנחשף לדברים אלו אודות התובע, מצטייר התובע כדמות שלילית. אין חולק כי האדם הסביר רואה באדם שישב בכלא משך חצי שירות כאדם שהורשע בעבירה בעלת אופי פלילי ולפחות עבירה על הוראות הצבא וכאדם שביצע מעשה פסול ולא ערכי.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 28224-09-16 גלעד ואח' נ' בן דין ואח'

(ב) במלוא הכבוד, בוודאי שאין בפרסום הדברים האמורים כדי "להחמיא" לתובע אלא האמירות נועדו להטיל בו ובמעשיו דופי. כאמור, יש בכל אלה כדי להשפיל ואף להטיל אות קלון על התובע בעיני הציבור. יש להסכים עם גישתו של התובע לפיה יש באמירות אלו משום סטיגמה של "עברייני" ואדם אשר ריצה מאסר בפועל בגין עבירות חמורות במסגרת שירותו הצבאי.

7.4. בכל הקשור לשירות הקרבי

(א) הנתבעת ציינה שהתובע נזרק מיחידה ליחידה שכן סירב לשרת שירות קרבי ולבסוף מצא עצמו כפקיד בגדוד הבדואי. יש בכך משום לשון הרע ולעניין זה יובאו הפסקאות הבאות.

(ב) אמנם משרד פקיד כשלעצמה אינה כמובן משום "הוצאת לשון הרע" אך מנגד שירות קרבי בהחלט יכול להיות מקור לגאווה. השאלה האם הגדרת אדם כלשהו כמי ש"אינו קרבי" היא בגדר הכפשה נמדדת במידה רבה בהתאם לחברה בה מסתובב הנפגע והמעוול וסולם הערכים שבה.

(ג) המבחן לצורך בדיקת הוצאת לשון הרע הוא מבחן סובייקטיבי המתייחס לחוג החברתי אליו משתייך הנפגע. עובדה זו אף מביאה לעיתים לכך שהתבטאות מסוימת תתקבל כמחמאה בחוג חברתי אחד וכלשון הרע בחוג חברתי אחר. ונאמר כי "בושת? הכל לפי המבייש והמתבייש" [בבא קמא, ח' א' – הובא במסגרת פסק דינו של כב' הש' א' רובינשטיין בע"א 544/10 פלונית נ' עיריית כפר קאסם (מיום 12/3/13)]. וכן נקבע כי "ניתן להכיר בפרסומים מסוימים כלשון הרע בעיני ציבור מסוים, הגם שבעיני הציבור הרחב אין המדובר בלשון הרע" (ע"א 544/10, פלונית נ' עיריית כפר קאסם, הנזכר לעיל) וכן ההלכה בע"א 466/83, אג'מיאן שאהה ארכיהגמון בכנסיה הארמנית בירושלים נ' הארכיהגמון יגישה דרדריאן (פ"ד לט(4)734).

(ד) ולעניינו - התובע התייחס לשירות קרבי כאל מקור לגאווה. נראה שגם הנתבעת ידעה שמדובר בערך שהוא מקור לגאווה ומכאן מצאה לפרסם ולפגוע בתובע דווקא תוך התייחסות לשירות הקרבי. הגדרת התובע כפקיד, שאינו קרבי אכן יכולה להוות בנסיבות אלה פגיעה בשמו הטוב. ושוב יודגש – אין כל פסול במי שהוא פקיד, אך בנסיבות הספציפיות של תיק זה, באופן בה כונה התובע "פקיד" ותוך הידיעה של הנתבעת שאכן התובע, בחוג החברתי אליו הוא מבקש להשתייך מייחס לכך חשיבות – הרי יש בכך משום לשון הרע.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 28224-09-16 גלעד ואח' נ' בן דיין ואח'

7.5. בכל הקשור לאמירות אחרות

אין מקום להתייחס לאמירות אחרות וביניהן האמירה בדבר שירות בגדוד הבדואי, שזה בוודאי לא עלבון להיות בחבר לוחמים בדואים. גם האמירה "גזען" אין מקום להתייחס אליה שכן זו נאמרה כגידוף במערכת היחסים בין הצדדים. כך הדבר גם ביחס ליתר האמור בפרסומי הנתבעת.

8. האמירות בתביעה שכנגד מהוות, בחלקן, לשון הרע

8.1. אין חולק כי יש בפרסומים אודות התובעת (הנתבעת בתביעה העיקרית) המייחסות לה אדישות למות קורבנות טרור ולמות חיילי צה"ל כמו גם "בגידה" ושנאת מולדתה משום לשון הרע. כאמור, יש באמירות אלה כדי ליצור דעה שלילית על התובעת. אין חולק כי האדם הסביר רואה באמירות אלו כמעשים לא ערכיים ואין חולק כי פרסומים אודות בגידה ושנאת מולדתה תוך תמיכה בפגיעה בחיילי צה"ל, מסירת סודות מדינה ופגיעה בביטחון ישראל נועדו להפוך את התובעת (הנתבעת בהליך העיקרי) ל"מטרה לשנאה".

8.2. אין חולק כי יש באמירות אלו כדי ליצור דעה שלילית על התובעת ולהשפילה וכן יש בהם כדי לבזות את התובעת בעיני הציבור ולהציגה כאדם ששונא את המדינה וחפץ לפגוע בה. מסכים אני עם טענות התובעת לפיהם הוצגה באור שלילי, כמי שתומכת בפגיעה בחיילי צה"ל, במסירת סודות מדינה ופגיעה בביטחון המדינה. הנתבעת מתוארת כ"עוכרת ישראל", "תומכת בבוגדים", "שקרנית", "מניפולטיבית" ו"בוגדת".

8.3. אין חולק כי התובעת הוצגה כאזרחית הפועלת כנגד המדינה שלה ובניגוד לחוק. יאמר כי תמיכה בפגיעה בחיילי צה"ל מצטיירת אצל חלק ניכר מהציבור כפגיעה במדינה. אדגיש כי נתתי דעתי לטענת הנתבעת כי הפרסומים בוצעו זמן לא רב לאחר התרחשויות ביטחוניות בארץ וכי לא מופרך שהדבר עורר ציבור שלם אכן לראות בנתבעת כ"בוגדת".

8.4. ויודגש כי לשון החוק קובעת כי די בכך שיהיה בפרסום פוטנציאל להביא לפגיעה בשמו של האדם ועל כן אין לי כל ספק כי יש בהתבטאויות אלו פוטנציאל כדי לפגוע בשמה של התובעת ועל כן אני קובע כי האמירות מהוות לשון הרע כלפי התובעת.

8.5. בייחס לפרסומים בהם כונתה הנתבעת "קאחבה" ו"פוסטמה" – המילים אינן מחמיאות אך גם אינן בגדר עוולה. אין חולק כי אמירות אלה הן אמירות גנאי וטוב היה לו לא היו נשמעות ואולם לא מדובר בלשון הרע כמשמעותו בחוק. לא כל גידוף או ביטוי בוטה ייחשב כלשון הרע כמשמעותו בחוק. הדברים שהוטחו בנתבעת, הם במידה רבה קללות בלתי ראויות וככאלה כאמור יש לגנותם, ואולם אלא הן עדיין קללות ולבטח לא קביעות עובדתיות.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 28224-09-16 גלעד ואח' נ' בן דיין ואח'

8.6. **הערת מעבר-** באשר לשאר הפרסומים עליהם מלינים הצדדים, יאמר כי לא מצאתי מקום לקבוע כי הם עונים על הגדרת לשון הרע. בהתחשב במשקל הכבד שיש לתת לחופש הביטוי, הרי ברור שחלק מהפרסומים רחוקים מלהוות דברי הכפשה על אף החריפות והבוטות שמאפיינות אותם. ואולם מכל מקום, לא ראיתי טעם להעמיק בפרסומים אלה משום שהחלטתי לקבל את הטענות לפיהם יש בחלק מפרסומים משום לשון הרע. כך שקביעה לכאן או לכאן לעניין יתר הפרסומים אין בה כדי לשנות או להשליך על התוצאה הסופית.

סיכום עד כאן - משנקבע כי מתקיים ייסוד ההכפשה הן בתביעה העיקרית והן בתביעה שכנגד יש לבחון האם מתקיים יסוד הפרסום.

9. יסוד הפרסום כמשמעותו בסעיף 2 לחוק איסור לשון הרע מתקיים בעניינינו

9.1. ברע"א 4447/07 מור נ' ברק אי.טי.סי החברה לשירותי בזק בינלאומיים בע"מ, (מיום 25.3.2010), עמד בית המשפט העליון על כך כי האינטרנט הוא "כיכר העיר החדשה" שהכל שותפים לה. במקרה שלפנינו אין ספק, כי הפרסומים הגיעו לכלל חבריי ועוקבי הפייסבוק של הנתבעת, דהיינו גולשים רבים היו חשופים לפרסומים האמורים ואין חולק כי ניתן פרסום פומבי לאמירות. **מכאן שאין חולק כי התקיים יסוד הפרסום כמשמעותו בחוק לשון הרע במסגרת התובענה שכנגד.**

9.2. כך גם בייחס לפרסומים שביצע הנתבע (התובע בתביעה העיקרית) אודות התובעת (הנתבעת בתביעה העיקרית) במסגרת התובענה העיקרית.

9.3. כידוע, פרסום כמשמעו בחוק איסור לשון הרע, מוגדר בסעיף 2 לחוק כדלקמן:
"(א) פרסום, לענין לשון הרע - בין בעל פה ובין בכתב או בדפוס, לרבות ציור, דמות, תנועה, צליל וכל אמצעי אחר.

(ב) רואים כפרסום לשון הרע, בלי למעט מדרכי פרסום אחרות:
(1) אם הייתה מיועדת לאדם זולת הנפגע והגיעה לאותו אדם או לאדם אחר זולת הנפגע;"

9.4. דהיינו, לצורך פרסום לשון הרע תיחשב כל אמירה אשר הייתה מיועדת לאדם שאינו הנפגע והגיעה לאדם שאינו הנפגע. בעניינינו אין חולק כי הפרסום נעשה בטלוויזיה וצופים רבים היו חשופים לפרסומים האמורים ועל כן אין חולק כי ניתן פרסום פומבי לאמירות. הנתבע פרסם את האמירות אודות התובעת בזמן שידור טלוויזיוני ואין חולק כי האמירות הגיעו לאזניהם של כלל הצופים בתוכנית.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 28224-09-16 גלעד ואח' נ' בן דין ואח'

9.5. משנקבע כי האמירות המיוחסות הן לנתבעת בתובענה העיקרית והן לנתבע בתביעה שכנגד מהוות פרסום לשון הרע וכי התקיים פרסום כלשונו בחוק, נותר לבחון את טענות ההגנה.

חלק חמישי - הגנות בתובענה העיקרית

10. האם הביטויים הנטענים נהנים מאחת ההגנות הקבועות בחוק

10.1. במסגרת התביעה העיקרית-הנתבעת טענה כי ככל שיקבע כי הפרסום עולה כדי לשון הרע, הפרסום חוסה תחת הגנת סעיף 14 לחוק איסור לשון הרע, קרי הגנת אמת בפרסום וכן הגנות סעיף 15, (15)4, (15)6, (15)10, וכן הגנת קנטור.

10.2. לא עומדת לנתבעת הגנת אמת בפרסום

10.2.1. הגנת "אמת הפרסום" הקבועה בסעיף 14 לחוק בנויה משני יסודות מיסוד אמיתות הפרסום ומקיומו של ענין ציבורי הנלווה לפרסום. אמיתות הפרסום היא שאלה עובדתית הבוחנת את תוכן הפרסום מול המציאות העובדתית. קיומו של ענין ציבורי היא שאלה ערכית הבוחנת האם קיים אינטרס חברתי המצדיק הכשרת פרסום פוגעני שיש בו לשון הרע.

10.2.2. כדי לזכות בהגנת "אמת הפרסום" מטיל החוק את נטל הוכחתה של ההגנה על הנתבע. אכן, "הנטל הרובץ על המפרסם, הנתבע בתביעת לשון הרע, להוכיח את אמיתות הפרסום, אינו עניין של מה בכך" (דנ"א 7325/95 ידיעות אחרונות נ' יוסף קראוס, פד"י נב(3) 1 (1998). מידת ההוכחה הנדרשת לצורך הוכחת טענת אמת הפרסום, עומדת ביחס מתאים לרצינותו וחריפותו של תוכן הפרסום (ע"א 670/79 הוצאת עיתון הארץ נ' מזרחי, פד"י מא(2) 169 (1987) 186-187).

10.2.3. נטל ההוכחה בכל הקשור לטענה זו מוטל כאמור על הנתבעת, ואינו עניין של מה בכך. מידת ההוכחה הנדרשת לצורך הוכחת טענת אמת הפרסום, עומדת ביחס מתאים לרצינותו של תוכן הפרסום. מדובר בנטל כבד מאוד, בין היתר בשל הפער שיכול להיווצר בין אמיתות הפרסום לבין היכולת להוכיחו בהליך שיפוטי.

10.2.4. הנתבעת הפנתה לכך כי התובע עצמו התראיין לאתר האינטרנט Mako שם נאמרו על ידו דברים המטילים ספק בשירותו הקרבי של התובע וכך הפנתה לעובדה כי התובע טען בעצמו כי "נזרק" מיחידה וכן עבר והועבר מכמה יחידות מטעמי נוחות וכך שלדבריה מטעמים שבינם לבין "פטרויות" או צרכי צבא אין ולא כלום. התובעת הפנתה לדברים דומים שנאמרו גם בכתבה שפורסמה באתר האינטרנט "ישראל היום" ביחס

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 28224-09-16 גלעד ואח' נ' בן דיין ואח'

לשירות הצבאי. וכן הפנתה לכך שהתובע אכן שימש בתפקיד נהג בשירותו הצבאי תפקיד אשר לגישתה אינו תפקיד לחימה כלל וכלל.

10.2.5. אציין כבר עתה כי הוכח במסגרת העדויות שהובאו בפני כי התובע ביצע שירות קרבי. וכך במסגרת עדותו של מר ראיד רמחל, מפקדו הישיר אשר מסר בעדותו כי תפקידו של התובע היה "קרבי", נאמרו הדברים שלהלן: (עמוד 138 שורה 24) **"היה לוחם בגדוד"** ו(עמ' 141 שורה 14-17) **"מה היה התפקיד שלו בצבא? הוא היה בחפ"ק. לחפ"ק זה מוגדר כחפ"ק, זה צוות המפקד של החפ"ק הזה עד אחרון הלוחמים בו הם צוות לוחמים שמוגדר על פיקוד משימות לפי אירועים שמתפתחים"** ו- **"בגזרת לחימה אינטנסיבית סביב השעון יום ולילה"**.

10.2.6. העד מסר דברים נוספים בעדותו ומהם לא נותר ספק כי השירות היה בעל גוון קרבי. וכך העיד (עמ' 141 שורה 21-30) **"עשרות אירועים שבהם השתתף תחת אש עם דם ועם גופות וטווחים של אפס. ואני אומר חד משמעית, מאירוע שאני הייתי, חוויתי אותו על בשרי, כולל עם אלעד בזמן שהוא נהג בחפ"ק, באמצע אירוע, מרדף אחרי מחבלים. הוצמד לו קנה לרקה, רק מה שהפריד בין הרקה לבין הקנה זה רק השכבת זכוכית ממוגנת בחפ"ק שאני יושב לידו, לרגע חשבתי שהוא כבר בעולם הבא, כי הוא היה כולו היה דם, כי כל הכדורים חדרו פנימה אלינו. כולל זריקת רימונים. חילצנו משם וגם אחרי זה חתרנו להגעה, ומחבלים חוסלו, אני ואלדד והצוות שהייתי. כך שאם, שאם זה תומך לחימה אני לא יודע מה זה לוחם"**.

וכן, כשנשאל: **"אז אתה מדבר שב- 2003 ל-2005 הוא היה לוחם בגדוד? השיב "אמת". בנוסף, כשנשאל "מה היה תפקיד שלו בצבא? השיב: "הוא היה בחפ"ק. לחפ"ק זה מוגדר כחפ"ק. זה צוות המפקד של החפ"ק הזה עד אחרון הלוחמים בו הם צוות לוחמים שמוגדר על פיקוד משימות לפי אירועים שמתפתחים"**

מכאן, נראה אפוא כי התובע מילא תפקיד בעל מאפיינים קרביים בשירותו הצבאי ואין אמת בפרסום כי בתפקיד פקידותי בצבא.

10.2.7. אין אמת בפרסום כי **"ישב חצי שירות בכלא הצבאי"** - אומנם עולה מעדותו של התובע כי ישב **במעצר תקופה קצרה** במסגרת שירותו הצבאי. ואולם אין בכך כדי להכשיר את האמירה לפיה **"ישב חצי שירות בכלא צבאי"**.

10.2.8. הנתבעת עצמה הודתה בסיכומיה כי לא היה מדויק לומר כי שירות התובע כנהג היה **"לא קרבי"** וכי תקופת שהותו בכלא לא הייתה **"חצי שירות"**. במסגרת עדותה של הנתבעת העידה בייחס לאמירה **"ישב בכלא"** כדלקמן: **"חצי שירות זה לשון הפרזה זה כמו שמישהו אומר לך אני מחכה למישהו והוא מאחר 10 דקות אז אני אומרת לו שעה**

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 28224-09-16 גלעד ואח' נ' בן דין ואח'

חיכיתי לך. זה כזה דבר, זה כזה חצי שירות הוא יושב בכלא, זה לשון הפרזה. זה נכון שזה לא מדויק אני נזכרת שהוא אמר לי שהוא יושב במעצר בצבא אני הפרזתי כשכתבתי את זה."

10.2.9. מהאמור לעיל הרי שקשה להתעלם אף מעדותה של הנתבעת במסגרת דיון ההוכחות שם העידה כי: (עמ' 108 שורה 7) "אני מבינה היום שהסטאטוס שכתבתי לא היה מדויק". מכאן שאין חולק כי אין אמת בפרסום האמירה לפיה התובע יושב משך חצי שירות בכלא הצבאי.

10.2.10. יצוין בנוסף- כי גם לו הייתה חצאי אמיתות בפרסום לא היה בכך די בשל העדר עניין ציבורי בפרסום והוא הרכיב השני אותו יש להוכיח על מנת לחסות תחת הגנת "אמת הפרסום". אכן, מצאתי לקבל את טענתו של התובע כי התבטאויות הנתבעת לא תרמו לשיח הציבורי ואין כל עניין ציבורי או חברתי או מוסרי בהצגת העובדות והפרסומים אודותיו. שירותו הצבאי של התובע הוא מעניינו האישי ואין כל אינטרס ו/או תרומה לציבור לדעת בנסיבות העניין שלפנינו כי התובע יושב או לא יושב חצי שירות בכלא הצבאי.

10.2.11. סיכום עד כאן - האמירות המייחסות לתובע שירות שאינו קרבי או שהיה בכלא הצבאי 'מחצית מהשירות' אינן אמת. בשולי הדברים ייאמר שספק רב אם היה עניין ציבורי בפרסומים אלה. משכך טענת הנתבעת להגנת "אמת הפרסום" נדחית.

10.3. לא עומדת לנתבעת הגנת "זוטי דברים"

הנתבעת עתרה להגנת זוטי דברים. לעניין זה ציינה כי אף אם ייקבע כי דבריה פגעו בשמו של הנתבע הרי שמשך הזמן שחלף מקורות האירועים ולאור התנהלות התובע בתכנית ולאור הדברים שנכתבו הנוגעים לתובע עצמו וכפי שהוא התבטא בצורה דומה הרי מדובר בפגיעה זניחה ומזערית אשר אדם סביר לא היה תובע בגינה. מנגד סבר התובע כי עצמת הפגיעה בו הייתה רבה ובעלת השלכות הרות גורל לרבות יצירת הד תקשורתי ובמצב דברים זה לא ניתן לומר כי עסקין בזוטי דברים. לא מצאתי כי עסקין בזוטי דברים בהתאם לסעיף 4 לפקודת הנזיקין (נוסח חדש) כטענת הנתבעת אין ספק כי יש באמירות אלו כדי להשפיל את מושא הכינוי ולעשותו מטרר לבוז וללעג. ועל כן, לא עומדת לנתבעת טענת הגנת "זוטי דברים".

10.4. לא עומדת לנתבעת הגנת הבעת דעה או הגנה של פרסום לצורך הכחשת

לשון הרע

- הנתבעת טענה כי עולה בבירור מעיון בפוסט ובתגובות הביקורת דעתה האישית אודות התובע, זאת כהמשך ישיר להתנהגותו של התובע בבית האח הגדול ויתכן כי

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 28224-09-16 גלעד ואח' נ' בן דיין ואח'

דעתה וביקורתה אודות התובע מעט בוטה וקשה אך לגישתה אינה חורגת ואינה עולה כדי לשון הרע. לגישתה הפרסום משקף בצורה ברורה את דעתה ואינו מתיימר להוות קביעה עובדתית או תיאור עובדתי, אלא ביקורת ודעה שהושמעה באופן פומבי אודות התובע והתנהגותו. מנגד סבור הנתבע כי התובעת לא הביאה את דעתה אלא הציגה את עברו הצבאי כעובדה וודאית. לגישתו ההתעקשות החוזרת של הנתבעת על כך שמדובר באמת וכי הנתבע ישב חצי שנה בכלא אין ביניהם ולא חצי דבר בדעה אלא בהצגה שקרית כעובדות ודאיות ומאומתות.

- במלוא הכבוד אין לראות באמירות אלו משום הבעת דעה המוגנת בהתאם לחוק איסור לשון הרע. ודוק – רבות הן האמירות הפוגעניות המהוות "הבעת דעה", שהרי אלמלא אותה "הבעת דעה" כלל לא היו נאמרות. הבקשה להכיר באמירה מכפישה כמוגנת בשל "הבעת דעה" תכניס לגדר אותה הגנה כמעט את כל האמירות המכפישות באשר הן.

- כאן המקום להדגיש שברגיל ובמקור המחוקק לא אפשר הגנה כוללת לכל מקרה של "הבעת דעה" אלא הגביל זאת לפרסומים על התנהגות בתפקיד שיפוטי או ציבורי למשל [סעיף 15(4) לחוק איסור לשון הרע], או למקרים בהם הנתבע היה ממונה על הנפגע [סעיף 15(7) לחוק] או ביקורת על יצירה ספרותית ודומיה [סעיף 15(6) לחוק] או הבעת דעה על התנהגות נפגע כבעל דין ובדומה לכך [סעיף 15(5) לחוק]. אין אלה המקרים שבענייננו.

10.5. לא עומדת לנתבעת הגנת תום הלב

הנתבעת עתרה להחלת הגנת תום הלב שכן לדבריה, התגוביות והפוסט פורסמו בתום לב. מנגד סבר התובע כי לא עומדת לנתבעת הגנת תום הלב שכן לגישתו לא מוטלת על הנתבעת חובה מוסרית או חוקית או ציבורית כלשהי לשתף בפרהסיה עובדות שגויות ומטעות. לגישתו הפרסומים בוצעו מתוך מגמה לפגוע בו ובסיכויו לנצח.

הטענה בדבר תום לב אינה עולה בקנה אחד עם כך שהנתבעת, מסרה בעצמה כי כוונותיה לא נעשו בתום לב וכך העידה כי הפרסומים בוצעו בסמיכות למועד גמר התוכנית ונעשו תוך כוונה לפגוע במועמדותו של התובע. לעניין זה נשאלה במסגרת עדותה: "אוקיי הפרסומים האלה היו ממש ממש לפני הגמר נכון? השיבה: "כן". וכך גם כשנשאלה: "זאת אומרת שעשית את זה בכוונה כדי לפגוע במועמדות שלו נכון? השיבה "כן". וכך העידה "בטח שרציתי שהוא יפסיד" (עמ' 101 שורה 19).

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 28224-09-16 גלעד ואח' נ' בן דיין ואח'

חלק שישי- הגנות בתובענה שכנגד

11. טענות הגנה נטענו בשפה רפה. כך או כך הביטויים הנטענים בתובענה שכנגד לא

נהנים מאחת ההגנות הקבועות בחוק

11.1. במסגרת התביעה שכנגד, הנתבע ציין כי במידה ויקבע כי האמירות שנאמרו במסגרת התוכנית עולות כדי לשון הרע הפרסום חוסה תחת הגנות סעיף 15(4), 15(6) 15(10) שאוזכרו לעיל וכן תחת הגנת קנטור. יאמר מיד כי טענות אלו נטענו במלוא הכבוד כלאחר יד ב-3 שורות ולא הורחב לגביהן.

11.2. הנתבע לא הכחיש את הדברים שאמר ולא הכחיש את פרסומם באופן הנטען. הנתבע לא הוכיח כי דבריו אמת או שנאמרו בתום לב ההיפך הוא הנכון. אין חולק כי תוכן הפרסום הוצג כלשון עובדה אשר אינה מתפרשת כהבעת דעה. זאת ועוד פרסום שנועד כל כולו לפגוע, להעליב ולבזות עשוי להיחשב חורג מן הסביר וחזרה על התבטאויות פוגעניות בהזדמנויות נוספות עשויה לשלול תום לב. בעניינינו, הנתבע חרג ממתחם הסבירות ועל כן חלה עליו החזקה שלא הופרכה כי אמירותיו נאמרו שלא בתום לב.

11.3. הנתבע ציין כי ההתבטאויות נאמרו במהלך שיחה ואו ויכוח פוליטי ואו כתגובה לשיחה במהלך אינטראקציה בין הצדדים ואולם אין כלל בדבריו משום זוטי דברים. אני סבור כי בדברים שפורסמו אודות התובעת יש תכלית אחת ויחידה והיא להביע סלידה מהתובעת. התבטאויותיו של הנתבע מהוות לשון הרע על, והן אינן חוסות בצל אחת ההגנות הקבועות בחוק איסור לשון הרע. בין אם הגנת אמת הפרסום, ובין אם הגנת תום הלב. הנתבע חרג גם מגבולות הבעת הדעה, ובתוך כך פגע בשמה של התובעת.

11.4. סוף דבר- יש לדחות את טענות ההגנה, לא מצאתי כי יש בפרסום הדברים משום הבעת דעה, הדברים לא נאמרו בתום לב. זאת ועוד, טענותיו של הנתבע נטענו בשפה רפה ולא זכו לפירוט וממילא לא הוכחו כך שגם מכאן יש הצדקה לדחייתם.

חלק שביעי- סכום הפיצוי

12. קביעת סכום הפיצוי

12.1. התובעת עתרה לפיצוי בסך 140,000 ₪. לדבריה, תיוגה כבוגדת או תומכת ברצח חיילי צה"ל או תומכת באנשים שתומכים בכך מלווה אותה עד היום. לדבריה, זרים מקללים אותה בעודה הולכת ברחוב, וכן מגיעים לביתה איומים ברצח וקללות, במקרה אחר ציינה כי פעיל ימין הטריד אותה בהולכה בכיכר ציון בירושלים וכינה אותה "שרמוטה שמאלנית". התובעת ביקשה בנוסף לתבוע נזק מיוחד (נזק נפשי, כאב וסבל) לפי החלק

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 28224-09-16 גלעד ואח' נ' בן דין ואח'

הכללי בפקודת הנזיקין, ובשל הקושי לקבוע אומדן לנזק זה – לפי אומדנה של בית משפט.

12.2. התובע סבר כי הנתבעת ניסתה בכל כוחה לקעקע את דגל אהבת המולדת שהרים והאדהדה הרבה לה זכה וזאת לדבריו מתוך זדון ובמכוון כדי לפגוע בו 6 ימים לפני גמר התוכנית. לגישתו הפרסומים פורסמו מתוך כוונה מכוונת לפגוע בו, להשחיר את דמותו ולפגוע באדהדה הרבה לה זכה וזאת במיוחד נוכח העיתוי בו פורסמו ההשמצות אשר זכו לחשיפה רבה ולהד תקשורתי. התובע ציין כי הפרסומים פורסמו בהיותו מתמודד בגמר האח הגדול-תוכנית ריאליטי המבוססת על אהדת הקהל ופופולריות המתמודד. ומכאן שהאמירות כוונתו היטב במועד קריטי עבור התובע תוך מטרה ברורה לפגוע בו ובסיכויי בתחרות.

12.3. לאחר ששקלתי את כל השיקולים ובחנתי את היקפו של הפרסום, מידת הפגיעה בצדדים ובשמם הטוב, התנהלות הצדדים הנגועה בחוסר תום לב, הדדי, מעמדם של שני הצדדים, וגם אופיו של הפרסום והנסיבות האופפות פגיעה זו, מצאתי בנסיבות אלו כי דין התביעה העיקרית והתביעה שכנגד להתקבל.

12.4. בבחינת השיקולים, לקחתי בחשבון את העובדה כי לאחר פנייתו של התובע אל הנתבעת, הנתבעת ניאותה להסיר את הפרסומים ואולם סירבה להתנצל. כן נתתי דעתי לטענת הנתבעת לפיה עסקינן בפרסום יחיד ובמספר תגובות שפורסמו כשרשור לפרסום העיקרי וכי בשנים האחרונות ניתנו מספר פסיקות המייחסות משקל זניח לתגובות שמועלות ברשת. כן נתתי דעתי לטענות שהועלו ע"י התובע כי דברי הנתבעת נאמרו מחוץ לתוכנית האח הגדול ושלא במסגרתה ואילו תביעת הנתבעת מתייחסים לדברים שנאמרו במסגרת התוכנית.

12.5. כאמור, בשקילת סעד הפיצוי בחנתי את התנהלות הצדדים והטענה שהועלתה לפיה עתרו להגנת קנטור. הנתבעת סברה כי סעיף 7 לחוק לשון הרע מחיל על עוולת פרסום לשון הרע את הוראות סעיף 65 לפקודת הנזיקין הקובעת כי בית המשפט רשאי לפטור נתבע מחבותו או להקטין את סכום הפיצויים שבו יחויב הנתבע אם התנהגותו של התובע היא שהביאה לידי אשמו של הנתבע. הנתבע מנגד ציין כי הזמן הרב שחלף ממועד הדחת הנתבעת מהתוכנית ועד להשמצת התובע על ידה מבהיר חד משמעית שלא היה שום קינטור ו/או סיבה מוצדקת.

12.6. לא מצאתי מקום להתעלם מהעובדה שהצדדים עצמם השתתפו במועד בתוכנית האח הגדול כאשר כלשונו של התובע ידעו כי "מטרת התוכנית בניגוד לעולם האמיתי היא לאפשר לצדדים להתבטא בחופשיות במסגרת התוכנית ולכן הצדדים המשתתפים

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 28224-09-16 גלעד ואח' נ' בן דיין ואח'

בתוכנית נוטלים על עצמם סיכון מובנה בעצם השתתפותם בתוכנית, כי בתוכנית יאמרו עליהם דברים קבל עם ועדה אשר לא בהכרח יישאו חן בעיניהם"

12.7. ניתן לומר, כי גם אם התכנית האח הגדול מוכרת בציבור כתכנית בעלת סגנון המבקש להביא לציבור מגוון עמדות והשקפות ולעיתים קרובות מושמעות בה עמדות קיצוניות הרי שגם התבטאויות הנשמעות במסגרתה כפופות לכללי מסגרת של שמירה על כבוד האדם ושמו הטוב. גם תכנית בעלת אופי כזה אינה פרוצה לכל רוח ולכל ביטוי, וגם לגביה ישנם קווים אדומים שאותם אין לחצות. לעניין זה ראה רע"א 10520/03 איתמר בן גביר נ' אמנון דנקנר מיום 21.11.06.

12.8. כאמור, בבחינת השיקולים לקחתי בחשבון את עמדותיהם של הצדדים המהווים מושא לביקורת בשל האידאולוגיה בה הם מחזיקים, ואולם אין חולק כי קיימת זכאות להגנה על כבודו ועל שמו של כל אחד מהצדדים במידה הראויה בגבולות החוק.

12.9. אכן סיבות אמירתם של הביטויים הפוגעניים בענייננו מוסיפה עוצמה משלה לפגיעתם ההדדית הקשה בצדדים. אני סבור כי הן התנהגותו של התובע והן התנהגותה של הנתבעת תרמה להתלקחות היצרים והטחת המילים העולבות. הדברים הוטחו הן בדיון טלוויזיוני בנוכחות משתתפי הדיון ורבות צופים והן באתר אינטרנטי בעל היקף תפוצה רחב.

12.10. מהאמור לעיל מצאתי לקבוע כי דין האמירות שפורסמו בתובענה העיקרית כדין האמירות שפורסמו בתובענה שכנגד. האמירות שפורסמו הן בתביעה העיקרית והן בתביעה שכנגד כוללות פרסומים שנועדו להכפיש ולבזות. ומכאן מצאתי כי כל אחד ואחת מהצדדים הפר את הוראות הקבועות בחוק לשון הרע באופן הדדי, כך שאין מקום לקבוע פיצוי לכל צד. להרחבה ר' גם סעיף 14(ג) להלן.

חלק שמיני- הערות לפני סיום וסוף דבר

13. הערות לפני סיום

13.1. אין מקום לקבל את הטענה כי הנתבעת ויתרה על עילת תביעה בגין לשון הרע במסגרת התוכנית

- הנתבע ציין כי בכל עונות האח הגדול דיירים התווכחו בינם לבין עצמם, מטרת התוכנית ובחירת הדיירים נועדה להעלות את רייטינג הצפייה בתוכנית במסגרתה אנשים נוטים להתווכח ואף לריב ובדיוק מסיבות אלה ויתרו המשתתפים על עילות תביעות האחד כלפי משנהו בעצם השתתפותם בתוכנית בגין פגיעה בחוק הגנת הפרטיות ו/או חוק לשון הרע זאת במסגרת התוכנית עצמה.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 28224-09-16 גלעד ואח' נ' בן דיין ואח'

- מנגד, סברה הנתבעת כי נהפוך הוא-הדיירים בבית האח הגדול חתמו או הסכימו כתנאי לכניסתם לתוכנית על תקנון מוסכם כאשר בעמוד 21 הראש נכתב כי: "**שמירה על הוראות החוק**: כל הדיירים מחויבים לשמור במהלך שהותם בבית האח הגדול על כל הוראות הדין (ובכלל זה: הקפדה על החוקים האוסרים הסתה, המרדה, לשון הרע, פגיעה בפרטיות, מניעת הטרדה מינית)" (ההדגשה אינה במקור).

- לא מצאתי כי יש בהוראות ההסכם כדי להוות ויתור על הגשת תובענות בגין נזקים שנגרמו למי מהצדדים כתוצאה מלשון הרע. יתרה מכך הוראות ההסכם אינן מונעות מהוראות החוק להתקיים.

13.2. **אין מקום להורות על הנתבעת להתנצל בפני התובע**- בתא (ת"א) 32235-03-10 ארגון המורים בבתי הספר העל יסודיים, בסמינרים ובמכללות נ' עיתון "ישראל היום מיום 6.2.2011 נקבע כדלקמן: "**המסקנה העולה מן האמור לעיל היא שבית המשפט אינו מוסמך להעניק לתובע סעד הכופה על נתבע לפרסם בפומבי התנצלות בפניו, גם אם קבע כי זה האחרון פרסם אודות התובע לשון הרע**", מכאן שאין מקום להיעתר למתן צו כאמור.

13.3. **אין מקום להרחבת חזית**- אציין כי במסגרת סיכומי התובע הועלו טענות חדשות המהוות הרחבה חזית ואין מקום לדון בהם וכך כל האמור בסעיף 73 לסיכומי התובע לפיהם כינתה הנתבעת את התובע בשמות גנאי רבים שזכרם לא בא בכתב התביעה.

14. סוף דבר

(א) בסופו של הליך ניתן לומר ששני הצדדים עוולו זה כלפי זה ולהיפך בעוולת לשון הרע. הדבר נעשה כשנתיים לפני הגשת התביעה וזאת לאחר שהתוודעו זה לזו בתכנית מציאות (ריאליטי) בה השתתפו. ההכפשות נמשכו עד סיומה של התכנית ולא המשיכו לאחר מכן. ההכפשות מצד התובע פורסמו לעיני כל צופי התכנית כשהוא נמצא במה שנקרא "בית האח הגדול". ההכפשות מצד הנתבעת פורסמו ברשת חברתית כאשר אמנם יצאה מבית האח הגדול אך עדיין המסגרת, העיתוי וההקשר בו פורסמו הוא בתקופת זמן התכנית ותוך התייחסות אליה ומסגרתה.

(ב) טענת התובע לפיה הנתבעת פרסמה כנגדו הכפשות אכן נכונה. ומנגד – הכפשות אלה לא פורסמו בחלל הריק, אלא לאחר סדרת הכפשות של התובע עצמו כנגד הנתבעת. הוצאת הנתבעת מכלל העם תוך הגדרתה כ"בוגדת", כפי שעשה התובע חמורה לא פחות מהתייחסות לתובע כמי שאינו קרבי וכמי שישב בכלא צבאי. גם קישור בין הנתבעת לבין

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 16-09-28224 גלעד ואח' נ' בן דיין ואח'

הרצח המזוויע של בני משפחת פוגל כפי שתואר לעיל אינו אמירה של מה בכך שיש להתעלם ממנה.

(ג) אין מקום לערוך חישוב אריתמטי בין ההכפשות השונות והשוואתם ור' למשל תא (ת"א) 14264-11-14 גבריאל כנפו נ' סער גינזבורסקי (כב' הש' א' כהן, מיום 4/1/18). מששני הצדדים עוולו זה כלפי זה – הרי ממילא אין לחייב מי מהם בפיצוי כספי למשנהו. גם אין מקום לפסוק הוצאו ולעניין זה התייחסתי גם לבקשת הנתבעת לחייב את התובע בהוצאות בגין דיון נוסף שהיה צורך לנהל בשל אי זימון עדים.

סוף דבר – מששני הצדדים עוולו זה כלפי זה ובנימוקים המפורטים לעיל – אין מקום לחייב מי מהצדדים בתשלום פיצוי. אין גם מקום לחייב מי מהצדדים בתשלום הוצאות ושכר טרחת עורך דין וכל צד יישא בהוצאותיו.

ניתן היום, ד' טבת תש"פ, 01 ינואר 2020, בהעדר הצדדים.

אביים ברקאי, שופט

